

Arrest

nr. 144 677 van 30 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2000 diende de echtgenoot van verzoekster, samen met hun gezamenlijke zoon, een asielaanvraag in.

Op 5 april 2001 werd de aanvraag geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 26 augustus 2009 werd de echtgenoot van verzoekster, samen met de zoon, gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Zij werden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en verblijven dus op legale wijze in het Rijk.

Verzoekster is op illegale wijze België binnengekomen.

Op 27 april 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard.

Op 17 november 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 7 februari 2013 werd de tweede aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die werd ter kennis gebracht aan verzoekster op 19 februari 2013 en werd gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2011 werd ingediend door :

K.S.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij omwille van enorme problemen in haar land van herkomst waardoor haar vrijheid en leven bedreigd werden bedreigd, haar land diende te verlaten. Deze bewering kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die dergelijke bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar echtgenoot en zoon - beiden legaal in het land- zou verblijven. Ook dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijden en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeniërs.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat zij over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl dat zij gedurende enige tijd haar leven alhier zou hebben opgebouwd, dat zij goed geïntegreerd zou zijn, dat zij de Nederlandse taal zou spreken, dat zij werkbereid zou zijn en dat zij verscheidene getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 februari 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing en werd als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van B.N. - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K.S. geboren op 03.02.1959, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum en paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Ter terechtzitting verwijst verzoekster hierover naar haar verzoekschrift.

Aangezien verzoekster verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift instelt, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre het verzoekschrift gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het bovenstaande, waar wordt besloten dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dient deze exceptie niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), en van de hoorplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat volgens de bestreden beslissing de aangehaalde elementen niet beschouwd kunnen worden als een buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit zelf dat men nauwe banden heeft met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België een buitengewone omstandigheid op zich inhoudt, aangezien het verplicht terugkeren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen een schending van het recht op een gezinsleven uitmaakt.

Dat verzoeker haar centrum van belangen in België liggen nu zij gedurende enige tijd haar leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij heeft hier dus een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat de bestreden beslissing aanhaalt dat het feit dat haar echtgenoot en zoon, beiden legaal, in het land verblijven niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting een aanvraag in te dienen in het land van herkomst slechts een tijdelijke scheiding met zich meebrengt.

Dat er echter geen Belgische ambassade is in Armenië zodat een dergelijke procedure wel degelijk veel tijd in beslag zou nemen.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat art. 8 E.V.R.M. niet geschonden wordt aangezien de terugkeer naar het land van herkomst slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt en geen breuk van de familiale relaties inhoudt.

Dat verzoekster haar echtgenoot en kind niet voor een lange periode alleen wil achterlaten aangezien dergelijke procedure zeer veel tijd in beslag zou nemen. Het is dus duidelijk dat de vereiste van terugkeer onmenselijk is en geenszins in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken. Artikel 8 E.V.R.M. wordt dus wel degelijk geschonden.

Dat het zeer moeilijk is voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst omdat er niet van haar man en kind kan verwacht worden dat ze mee verhuizen aangezien ze hun hele leven in België hebben opgebouwd.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat: "...gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van art.8 E.V.R.M."

Dat echter naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven beschermt.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Verzoekster heeft sinds haar aankomst in België een heel leven, met allerlei persoonlijke en zakelijke relaties, opgebouwd.

Dat dus niet alleen het recht op gezinsleven maar ook het recht op privéleven van verzoekster geschonden wordt.

Het is onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst " In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1944 n 77, blz 27) dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9 3 van de wet van 15/12/1980" Er moet dus rekening gehouden worden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeksters in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Om thans te beweren dat de aanvraag onontvankelijk is kan niet redelijk worden aanvaard.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom de door verzoekster ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het verzoekster bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die werden ingeroepen om te verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in het land van oorsprong is ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekster stelt dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan die de aanvraag in het Rijk rechtvaardigen.

Waar verzoekster voorhoudt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat haar echtgenoot en zoon beiden legaal in België verblijven, wijst de Raad er op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar echtgenoot en zoon - beiden legaal in het land- zou verblijven. Ook dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke

of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijden en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeniërs.”

Verzoekster kan geenszins redelijk voorhouden dat verweerder geen rekening hield met de door haar aangevoerde omstandigheden.

In zoverre verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, bepaalt dit artikel als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé-, familie- of gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé-, familie- of gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst verzoekster naar de band die ze heeft met haar echtgenoot en zoon, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat verzoekster getrouwd is met haar echtgenoot die op hetzelfde adres verblijft als hun zoon is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt verzoekster een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé-, familie- of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de

staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster geeft enkel aan, zoals reeds hoger werd besproken, dat de echtgenoot en zoon alleen zullen achterblijven als zij tijdelijk terugkeert naar haar land van herkomst om de aanvraag in te dienen. De eerste bestreden beslissing heeft, zoals verzoekster zelf toegeeft, enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Bovendien toont zij niet aan dat zij niet kan terugkeren naar Armenië, het land waarvan haar echtgenoot en zoon de nationaliteit hebben, en toont zij evenmin aan waarom haar echtgenoot en zoon niet mee kunnen. Met betrekking tot haar privéleven voert verzoekster geen andere elementen aan dan dat zij het centrum van haar belangen in België heeft. In casu vallen gewone sociale relaties in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Voorts maakt de verzoekende partij niet concreet waarom haar tijdelijke afwezigheid problematisch zou zijn.

Verzoekster verwijt de verwerende partij eveneens dat zij haar niet direct en persoonlijk inlichtingen heeft gevraagd of haar in de gelegenheid heeft gesteld de stukken over te leggen die de voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

In de mate dat verzoekster de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De eerste bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf – te verlenen. Te dezen kan

verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat zij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoekster erop dat voor het nemen van de bestreden beslissingen een grondig onderzoek werd gevoerd en dat zij te allen tijde haar opmerkingen en bijkomende stukken kon overmaken. Verzoekster had steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar situatie, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekster maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verder voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat verzoekster na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen wordt verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs